

היה זה באחת אחרי חצות, יום השישי, 30 ליוני, כאשר העיתונאי אריה לביא, עבר ליד תחנת המשטרה של הנפה הצפון-מזרחית, ברחוב ריינגוף בתל-אביב. הסצינה שנתגלתה לגנר עינו היתה כל-כך מעניינת, שהוא עצר לחזור בה: צעירה, ש-עינו המיקצועית של הכתב אמרה לו כי היא יצאנית, התעסקה סביב סמל משטרה שעמד ליד דלפק היומנאי, העניקה לו נשיקה. הסמל ניער אותה, עזב את ה-חדר.

נשיקה אחת, שדוש תלונות. מיד לאחר זה נכנס לחדר סמל אחר. הוא קרב אל היצאנית, החל דוחף אותה ה-חוצה, תוך כדי קריאות עידוד כגון מיקרוב וזונה. לא נרגע עד שהעיף אותה ארצה. הוא עשה זאת בגסות רבה.

בשלב זה נזכר העיתונאי בסיפרו של סרואנסט, קרב לסמל וביקש את מיספרו. הסמל הניח ליצאנית, התחמק לתוך אחד החדרים. רבי-סמל שנכח באולם סירב ל-הרשות לכתב להיכנס בעיקבותיו. "רק את המיספר שלי אתה יכול לקבל", אמר לכתב.

לביא רשם את מיספרו, 14456, אלה תלונה למפקד הנפה, סגן ניצב אריה איבצן, ביקש להגיש שלוש תלונות: נגד הסמל המנושק, נגד הסמל המכה, ונגד הרבי-סמל שעזר לסמל המכה להתחבא ב-חדר.

יצאנית בגילופין. בששת השבועות הבאים לא זכה לביא למענה, נענה רק על-ידי ממלא-מקום דובר מחוז המרכז, יג אל מרכוס, כי המשטרה מתקשה לאתר את האנשים.

לביא נחלץ לעזרת המשטרה המתקשה. לאחר שנתקל ברוחב, במיקרה, בסמל ה-מכה, רשם את מיספרו — 20125 — הע-בירו למשטרה.

שלושה חודשים ושבעה לאחר הגשת התלונה, הגיעה תשובתו של איבצן. ל-דבריו, העלתה החקירה כי הבחורה היתה בגילופין, וכי סמל בוסידון — הלא הוא 20125 חובב האלמוניות — ניסה להרחי-קה. אך כלל לא בכות. והוא גם כלל לא הפילה. היא מעדה פשוט מעצמה, כי היתה בגילופין. "לא מצאנו לו דופי כי-התנהגות של השוטרים", סיים איבצן את מכתבו — כשהוא אינו מתייחס כלל לתלונתו של לביא נגד הרבי-סמל שעזר לבוסידון להיעלם.

התשובה היתה רחוקה מלספק את לביא: "אולי בבחורה היתה בגילופין", הגיב הוא, "אבל לא אני. ואני ראיתי ש-בוסידון היכה אותה והפיל אותה ארץ. אם אלו תוצאות חקירת המשטרה אחרי שלושה חודשים, — קשה להימנע קצת מההירורים בקשר ליעילותה."

מינוטים

אוניברסיטה

לאנאלפבתים

אחד מהפקידים החשובים של אוניבר-סיטת הנגב חייב להיות — הבאת המדע והטכנולוגיה אל שבטי הבדואים באזור. כך הכריזו שר החינוך והתרבות יגאל אלון בבאר-שבע, בטקס פתיחת שנת-הלימודים הנוכחית של האוניברסיטה.

היתה זו הכרזה מרשימה — אך רחוקה מהמציאות.

שטפונות וצמא. המציאות היא, ש-לגבי שבטי הבדואים בנגב יש כרעג בע-יות שבערות יותר מחינוך גבוה. חיסול האנאלפבתיות, לדוגמה.

אמנם קיימים פה, ושם, במרחבי הנגב, כמה בתי-ספר איזוריים עלובים. קיימים גם איזורים שלמים בהם השבטים הינם חסרי בתי-ספר, וחוק חינוך חובה אינו קיים לגביהם.

אחד כזה הוא שבט אברילל, השוכן כ-28 ק"מ דרומית מכביש באר-שבע, וכ-12 ק"מ מכביש ערד. בחורף סובל השבט

פרשת שחיתות נוספת באירגון

המוניות: נהג מונית יוצא בהאשמה גלויה:

„שילמתי שוחד למזכיר“

מזכיר זנדברג, נכון. קיבלתי. אז מה?

המכתב, שהתקבל בשבוע שעבר בוועד הפועל של ההסתדרות, היה פשוט ולי-עניין. נהג מונית תל-אביבי החלונן בו על שגאלץ לשלם לדבריו שוחד לאיש מועצת הפועלים בעיר. כתב הנהג:

אני, דרורי יהודה, בעל מונית 315—40, הכנסתי דמי-קדימה לחברת מוניות מר-צדס, בסך של 1,000 ל"י. היה לי צורך דחוף במכונית. דרך החברה לא יכולתי לקבל מכוון שאמרו לי במרדס כי ה-אירגון קובע את התור לקבלת המכוניות.

אני לא קיבלתי אף פעם תאריך מדויק מתי אוכל לקבל את המכונית. תאריך משוער היה בין 10—9 חודשים. מכיוון שהייתי דחוק למכונית התחלתי לחפש דר-כים כדי להשיג.

שמאי פיינגולד, מזכיר אירגון תל-אביב, שלח אותי למזכיר אירגון דרום הבינה, אל ליאון זנדברג, ואמר לי כי עלי לשלם למר זנדברג סך של 1,100 ל"י כדי לקדם את התור לקבלת המכונית.

עשיתי לפי הצעתו של מר שמאי פיינ-גולד. שילמתי למר ליאון זנדברג 1,100 ל"י בביתו. לאחר שלושה ימים קיבלתי את המכונית.

למרות שחיקתי ששה חודשים, היה עלי לשלם שוחד בסך 1,100 ל"י כדי לקבל את המכונית. אני נהג מונית אחד הו-תיקים בתל-אביב, ולפי דעתי זו היא ש-ע-רווייה. אני מבקש ממסדות התחברה וההסתדרות שידאגו לי לקבל את הכסף ששילמתי כשוחד, בחזרה.

עד במתן השוחד — חיים שאשא.

דרורי יהודה, רחוב ליברמן 3, תל-אביב, 9.11.70

שערוייה

מלפני שנתיים

כתבו של דרורי העלה מחדש שם מוכר — שמאי פיינגולד. בכתיבה ש-התפרסמה בהעולם הזה 1731, התפרסמה תלונתו של סוחר מכוניות משומשות, יו-סף לוי, לפיה נהג שמאי, בתוקף תפקידו כמזכיר אירגון המוניות שליד מועצת פו-

עלי תל-אביבי-פו, לשלוח נהגים אל לוי, על מנת לזכות במכוניות חדשות מחוץ לתור. תמורת זה, זכה בעמלה שמנה מ-יניו של לוי.

ואכן, בשיחה עם כתב העולם הזה, אישר דרורי כי היה זה בעקבות איתה כתבה, שהוא החליט שלא לעבור בשתיקה על מה שנעשה לו, ולצאת למלחמה.

שמו של זנדברג, הגיבור הראשי במכ-הבו של דרורי, לא הופיע באותה כתבה. יחד עם זה, זנדברג אינו דמות אלמונית בענף המוניות. לפני שנתיים התפוצצו ב-עיתונות כותרות ענק, שבישרו: "המשט-רה חוקרת איסורים במוניות הדרום. אירגון מוניות הדרום הוצא מההסתדרות". בראש אירגון מוניות דרום עמד אז, כעתה — ליאון זנדברג.

עשיתי

רק טובה

עקבות אותה שערוייה, גורש זנדברג מבית-ההסתדרות ברמת-גן. הוא לא התרגש, העביר את חפציו לבסיס חדש, נשאר מזכיר האירגון, והמשיך ב-

עסקיו. לפי דבריו של דרורי — עסקים כדאיים מאוד. יתכן שדרורי היה אצלי בבית ושלם לי 1,100 ל"י כדי לקבל מכונית חדשה מיד, הודה זנדברג בפני כתב העולם הזה. "אז מה? זה לא שוחד. פשוט עזרתי לו. העברתי את כספו לאדם אחר, שוותר על התור שלו למכונית חדשה. לא, את שמו איני זוכר.

נכון, יכול להיות שמזכיר אירגון ה-מוניות מבית ברנר, פיינגולד, שלח את דרורי אלי. זו לא הפעם הראשונה שהוא מבקש ממני לעזור לנהגים. לפעמים גם אני מבקש אותו לעזור לנהגים. אז מה?" נפש אלטרואיסטית אחרת, שדרורי לא הבין אותה נכון, הוא שמאי פיינגולד: "זה שקר". הגיב הוא בתשובה לשאלת כתב העולם הזה.

רציתי רק לעזור לדרורי. אנחנו שיי-כים לאותה תחנה, לטקסי מרכז. בתחנה מכוניות. עזרתי לו להכניס רק אלף ל"י דמי קדימה לחברה של מרדס. במקום אלפים. אבל לא אמרתי לו לשלם שוחד לזנדברג. נכון שאני פונה לזנדברג, וזנד-ברג פונה אלי, כשאנחנו צריכים לעזור לנהגים. אבל אין לי שום עסקים איתו."

דרושה

חקירה

אשר נודע לאורי אלפרט, מזכיר מועצת הפועלים בתל-אביב, על מכ-תבו של דרורי, הגיב: "אם דרורי יבוא למשרדי, אעביר את תלונתו לוועדת הבי-קורת של ההסתדרות במקרה שהוא חבר הסתדרות. אם הוא לא חבר הסתדרות — אעביר את התלונה למשטרה."

ואכן, נהגים רבים מאמינים, כי המש-טרה היא הכתובת לתלונות שוחד — גם לחברי הסתדרות. יותר ויותר מתפשט ה-אחרונה, גם בציבור הרחב, הרושם, ה-שורר בין המקורבים לענף — כי משהו רקוב בממלכת דנמרק, וכי הגיעה השעה שמשרד התחבורה יתחיל לבדוק מהו ב-אמת השם המתאים לעיסקות מסוג אלו שעליהן מתלונן דרורי.

אלא שנהגים רבים פסימיים לגבי אפש-רות זו, או לגבי תוצאותיה. קובעים הם בפשטות: "הדג מסריח מהראש."

יוזמה, הקימו פחון, הזמינו, במחיר 500 ל"י לחודש, מורה ממגדל — ר-51 ילדי השבט לומדים לפחות קרוא וכתוב.

המורה, מנצור עטף (23), לא סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון. משום כך, כל פעילות החינוך של השבט אינה חוקית בעצם, כי אינה מוכרת על-ידי משרד-החינוך.

במרחק שמונה ק"מ מהמקום ישנו בית-ספר איזורי. אלא שמחמת השטפונות ב-ואדיות, בחורף, אין אפשרות להעביר את הילדים כל-ייום לבית-הספר וחזרה, וההו-רים מתנגדים לכך שילדיהם ישבו כל ה-י חורף בבית-הספר, מבלי להביא כל תוע-לת בעבודות היום-יום בשבט.

לשכט אברילל גם 45 בנות. אלו אינן לומדות כלל. השבט פשוט אינו יכול להרשות לעצמו שכירת מורה נוסף לצד המורה ממגדל.

כולם מזוניהים. את תוצאות מצב-בדרים זה ניתן לראות במיפלא יוסוף בן ה-16, למשל. למשל עובד בפרדסי רחובות והסביבה. כאשר הוא מקבל את שכרו, הוא נזקק לעזרת חבר לעבודה יהודי ש-יבדוק לו את החשבון. לבדו — אינו מסוגל לכך. תמורת השירות, הוא משלם להשבונאי כחצי תריסר חפיסות סיגריות יקרות.

עניין החינוך הגבוה, אם כן, אינו אק-טואלי במיוחד כרגע לבני שבט אברילל. יותר מזאת משריד אותם דבר אחר: "ה-תורכים — הזניחו אותנו, קובלים הם. האנגלים — הזניחו אותנו. עכשיו — מוניחים אותנו גם היהודים."

לא מצא עד היום בתקציבו סכום זה, השווה למחיר אחזקתה של מכונית שר-במשך שנות משנה. **מורה בני תעודת כגרות.** אלו הם תנאי חייו של שבט אברילל. והנה, למרות זאת, הצליחו בני השבט לגלות

מהשטפונות הגואים בואדיות, בקיץ — ממחסור במים. את מי השתייה חייבים הם להביא מבאר-שבע, במחיר שש חוצי ל"י החבית. אומנם, צינור המים נמצא ליד כביש ערד — אך אין להם 10,000 ל"י להתקשר אליו, ושום מוסד ממלתי

מורה מנצור עטף, תלמידיו ובית-הספר יוזמה פרטית לא חוקית